

Alles is energie

Colofon

ISBN: 978 90 8954 089 8

1e druk 2009

© Koos Blummel

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser B.V.

Ossekop 4

Postbus 2532

8901 AA Leeuwarden

Telefoon: 058 - 289 48 57

www.elikser.nl

Schilderij omslag: Twan Vorstenbosch

Vormgeving omslag en binnenwerk:

Evelien Veenstra

Telefoonnummer praktijk Koos Blummel: 073 - 547 65 16

Mailadres: koosblummel@gmail.com

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaand schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Alles is energie

Koos Blummel

*God van licht en Liefde
Geef mij Uw reinigende kracht
En geef mij Uw stuwend mechanisme
Laat via mij Uw goudgele licht
naar de aarde overlopen
Laat via mij het goudgele licht
dat geneest en reinigt
door mijn handen naar anderen worden overgedragen
Mag via mij de vrede en liefde die ik voel voor de mensen
door u duizendmaal duizendmaal worden versterkt
En mag de mens die zo dadelijk onder mijn verantwoordelijk-
heid geopend wordt
Uw zegen en licht ontvangen
Ik ben slechts één kanaal
maar voor de mens op aarde belangrijk.*

Inhoudsopgave

Inleiding	9
Mijn eigen verhaal	11
Energie	33
Het leren kennen en voelen van je lichaam	35
De verschillende lichamen	39
De centrale lijn, de innerlijke lijn en de nadis: de verticale lijnen	53
Spiraal	55
Balanslijnen	57
Horizontale lijnen	59
Het leren voelen van je eigen energie	62
Chakra's	65
Aura's	71
Elementen	80
De behandeling	121
Omgaan met je verbinding, het kanaal naar de hogere wereld	123
Klachten die omschreven worden vanuit energie	125
Vragen van ouders	133
Voorbeelden	141

Inleiding

Dit boek gaat over energie, ontspanning, herstel en genezing. In mijn jarenlange zoektocht naar de werking van lichaam en geest heb ik ontdekt dat alles te maken heeft met energie. Als de energie niet goed kan stromen ontstaan er allerlei blokkades, met ziekte en nare gevolgen van dien. Mensen die geblokkeerd zijn kunnen vaak niet meer goed functioneren, voelen zich depressief, ongelukkig, futloos of hebben andere negatieve gevoelens. Vaak staan ze jarenlang onder doktersbehandeling. Maar veel dingen kunnen behandeld worden, door goed met de eigen energie om te gaan. Ik ben vaak bezig om mensen te helpen om te herstellen van problemen in dit leven en/of in vorige levens. Na een gesprek met hen over wat het probleem is, voel ik hun aura's en hun chakra's en ga vervolgens na, waar het probleem vandaan komt. Vervolgens zet ik ze weer in balans.

In dit boek zal ik uitleggen hoe ik te werk ga. Maar belangrijker nog is voor mij, dat ik mensen wil leren hoe ze zélf met hun energie om kunnen gaan en hoe ze aan hun blokkades kunnen werken. Mijn doel is om mijn kennis vast te leggen en over te dragen, om zo mensen te helpen gezonder en gelukkiger in het leven te staan. Nadrukkelijk wil ik hierbij melden, dat ik mijn behandelingen niet in de plaats stel van reguliere medische behandelingen. Ik zal ook nooit mensen afraden naar

een arts te gaan en volgens de gewone weg genezing te zoeken. Al eeuwenlang wordt er met energie gewerkt en de methode die ik gebruik is een zeer waardevolle aanvulling op de traditionele geneeskunde. Mijn ervaring is, dat alles met alles te maken heeft en dat je altijd naar het geheel moet zien. Daarom werk ik graag met traditionele artsen samen.

Koos Blummel, maart 2009

Mijn eigen verhaal

Voordat ik mijn manier van werken uitleg, wil ik eerst iets vertellen over mijn eigen leven. Ik heb een lange weg afgelegd voor ik gekomen ben waar ik nu ben. Veel zaken die ik aan anderen doorgeef, heb ik uit eigen ervaring geleerd.

In de eerste klas op de lagere school wist ik al dat ik bepaalde dingen voelde die anderen niet konden voelen en dat ik daardoor best bijzonder was. Ik had ook al heel snel door, toen ik met mijn ouders naar de kerk ging, dat wat ze ons daar voorschotelden voor mij heel anders was. Heel raar. Als ik bijvoorbeeld contact wilde hebben met onze Lieve Heer, dan kon ik dat zo krijgen. Daarvoor hoefde ik niet naar de kerk. Ik heb nooit kunnen begrijpen dat wij daar steeds maar heen gingen, op de fiets, nuchter en al, om God te ontmoeten, terwijl ik dat gewoon thuis kon. Heel veel dingen die mij verteld werden vond ik niet in orde, zoals bijvoorbeeld hoe mensen met elkaar omgingen. De mensen werden vaak gewoon niet goed behandeld en dan heb ik het niet alleen over priesters. Er was altijd een verschil in rangen. Vooraan in de kerk zaten de mensen van aanzien en achteraan zaten de mensen die helemaal niets hadden.

Ik werd in de kerk altijd ziek. Daar kwamen mensen die openstonden voor God, omdat ze voor Hem kwa-

men. Dan komt er veel energie vrij, dat voelde ik en daar werd ik ziek van. Ik kreeg dan een heleboel energie naar me toe en die energie was niet lekker, dat was geen energie waar ik wat mee kon. Omdat ik er zo gevoelig voor was werd ik er steeds mee geconfronteerd. Ik voelde me nooit op mijn gemak in de kerk, dat was al vanaf het begin zo.

Ik maakte zelf thuis contact met God. 's Avonds als ik in bed lag, deed ik mijn ogen dicht en dan kon ik met Hem praten. Dat ging zo gemakkelijk, dat ik me steeds maar afvroeg waarom anderen daar zo moeilijk over deden. Ik kon daar niet met anderen over praten, ook niet met de pastoor. Niemand anders had het erover dus ik wist niet of anderen het ook zo voelden. Ik dacht: ik hou het mooi voor mezelf en heb het nooit aan iemand verteld, zelfs niet aan mijn zusjes. Zij waren ook veel jonger, de oudste was drie jaar jonger dan ik en de jongste elf jaar.

Ik ben zelf geboren met een keizersnee, in 1949. Dat heeft, zo heb ik later begrepen, een enorme impact op me gehad. De wereld stond in een keer open. Later in mijn werk heb ik heel regelmatig ervaren, dat kinderen met zo'n soort geboorte vaak grote problemen hebben. Zo'n kind is eerst steeds verbonden met de moeder en dan opeens, zonder overgang, wordt het in de wereld gezet. Het voelt alsof je niet geboren wordt. Ze krijgen dan opeens zoveel tegelijk te verwerken vanuit de veilige plaats bij de moeder, dat ze totaal

blokkeren. Zelf heb ik dat waarschijnlijk ook gehad. De energie die zich op dat moment in je verzamelt, kan niet weg door die blokkade. Daardoor kan die zich extra gaan ontwikkelen.

Mensen hebben mij vaak gevraagd hoe het kan dat ik dingen voel die zij niet kunnen voelen. Dat heeft hier onder andere mee te maken. Door mijn geboorte zijn bepaalde gevoeligheden bij mij extra tot ontwikkeling gekomen.

Een kind leeft in het begin vaak meer op geestelijk niveau dan op lichamelijk niveau en de blokkade zit vaak boven in het lichaam, ter hoogte van het kruintje. Als dat geestelijk niveau en die blokkade doorzetten in die ontwikkeling, dan zorgt de extra energie die daar normaal niet zit, voor een grotere geestelijke ontwikkeling. Dat gaat dan helemaal in het begin van het leven van zo'n kind al sterk groeien. Soms kan dat goed uitpakken, maar lang niet altijd.

Mijn moeder had al een kind verloren voordat ik kwam, een meisje. Dit kind was te groot. Vroeger ging het dan vaak zo, dat men toch probeerde het kind op natuurlijke wijze geboren te laten worden, al ging het moeizaam. Ik was ook weer te groot en kon niet "normaal" geboren worden. Toen is besloten tot een keizersnee. Ze wilden het risico niet weer nemen. Daarna zijn mijn twee zusjes geboren. Tussendoor is ook nog een kindje overleden, een jongetje. Direct na de bevalling.

Ik heb het altijd zo gevoeld, dat ik het kindje was dat was blijven leven. Mijn ouders hadden zoveel stress en spanning gehad om het eerste kind en ik kon merken dat ze heel blij met me waren. Ik had niet zozeer het gevoel dat ik een speciaal kind was. Wel heb ik mijn moeders angsten duidelijk gevoeld toen ze zwanger van me was, omdat ze zulke negatieve ervaringen had gehad. Je merkte dat ze steeds dacht: als dit maar goed gaat. Dat het voor haar allemaal zo spannend was heeft me wel een beperkt gevoel gegeven. Dat eerder, dan dat ik me extra geliefd voelde. Normaal is het iets om naar uit te zien, zo'n geboorte, maar nu hadden ze spanning om mij en dan voelt dat toch niet goed. Je ervaart dan toch dat er een bepaalde druk op je komt te staan en dat is ook altijd zo gebleven.

Mijn allereerste herinnering gaat over mijn vaders zus, zuster Dolorosa. Toen ik enkele maanden oud was is ze een keer op mij komen passen. Toen heeft ze me uit het bedje gehaald en is ze gevallen, met mij in haar armen. Ze had zelf allebei haar ellebogen geschaafd en de klap die volgde hoor ik nog steeds in mijn gedachten. Dat is eigenlijk mijn eerste herinnering, dat iemand bij me was, dat die mij vasthield en dat ik viel. Dat heeft een enorme indruk op me gemaakt. Ik was door die keizersnee al heel plotseling van mijn moeder gescheiden. Toen heeft diezelfde tante mij verzorgd. Nu beschermde ze mij weer, want zelf had ze haar ellebogen beschadigd, maar met mij was alles goed.

Ik ben vernoemd naar de vader van mijn vader. Zo ging dat vroeger. Omdat mijn zusje en mijn broertje gestorven zijn bij de geboorte hebben ze beiden geen naam gekregen. Daar heb ik tenminste nooit wat over gehoord. Er werd nooit veel aandacht aan besteed. Over een kindje dat niet geboren is, ook al is het al ver ontwikkeld, werd niet gepraat.

Met mijn zusjes had ik een gewone broer-zusrelatie. Ik heb echt een broer gemist en ik heb het mijn jongere broer vroeger dan ook hoogst kwalijk genomen dat hij toen dood is gegaan. Mijn oudste zus leeft inmiddels ook niet meer.

Ik had een hele goede band met mijn moeder, maar toch is er op een bepaalde manier altijd een zekere afstand geweest. Het is niet altijd zo gelopen zoals het voor mijn gevoel had moeten zijn. Dat kwam doordat we eigenlijk te gebonden waren aan elkaar. En dan kan het zijn dat dingen gaan storen. Met mijn vader had ik een andere band. Ik denk dat dat komt door de wijze waarop hij opgevoed is. Hij was veel aan het werk en was vaak bezig. Zelf heb ik daar wel van geleerd dat ik het zo niet moest doen.

Mijn ouders hadden absoluut niet het idee dat ze een bijzonder kind op de wereld hadden gezet. Toen mijn moeder op haar sterfbed lag ben ik er eigenlijk pas een beetje mee naar buiten gekomen. Toen was ik bijna veertig. Mijn vrouw wist er natuurlijk al langer van.

Toen mijn moeder ernstig ziek werd, begon ik er wat bewuster mee om te gaan en heb ik het ook aan haar verteld. Ze wist wel dat ik met andere dingen bezig was, maar mijn moeder kon ook niet alles zo goed bevatten. Op het laatst heeft ze het wel geweten.

Mijn vaders zus Dolorosa woonde in het klooster. Als er iets gebeurde in de familie, dan werd die zuster aangesproken. En zij wist wel waar ik me mee bezighield, dus die heeft daar waarschijnlijk met mijn moeder over gepraat. Omdat het een zuster was, een non, dus iemand die religieus was, nam ze het ook wat makkelijker aan. Het was niet zo dat ik het belangrijk vond om bij mijn moeder erkenning te krijgen voor wat ik deed. Ik had alleen wel gewild dat ik me eerder had kunnen ontwikkelen op dat niveau, dan had ik misschien iets voor haar kunnen betekenen.

Toen mijn zus ziek werd, ging het bij haar net als bij mijn moeder, ook zij is aan kanker gestorven, echt heel erg. Maar met haar heb ik gelukkig wel contact kunnen maken en ik heb haar ook behandeld. Eerst stond ze er niet zo voor open maar toen ze erg ziek werd wel. Heel vaak ging ik haar behandelen, een klein beetje ontspannen, en haar energie weer wat op orde brengen. Daar was ze blij mee. Daar had ze ook echt wat aan. Mijn jongste zus is ook goed op de hoogte van wat ik doe. Zij is vaak bij me geweest. Ze staat heel erg open voor de dingen die ik doe.

Al voelde ik me niet thuis in de kerk, toch heb ik er wel wat aan gehad. Ik vond er wel steun bij, ook al wist ik dat sommige dingen niet klopten. Als ik die kerkbezoeken niet had gehad denk ik niet dat ik zo had kunnen leven als ik heb gedaan. Ik had het toch nodig. Maar op mijn gemak heb ik me nooit gevoeld in die kerk. Met zo'n pastoor kon je ook niet praten. Dat was allemaal heel ouderwets vroeger. Hij was de grote baas, hij regelde alles. De pastoor en de dokter, dat waren in zo'n dorp de mensen die het voor het zeggen hadden. Kinderen waren ook ondergeschikt aan hun ouders. Voor mij klopte dat allemaal helemaal niet en dat wist ik al vrij vroeg. Ik voelde dat ik contact had met iets, diep van binnen, maar ik wist niet wat dat was. Ik had ook altijd heel bijzondere dromen. Daarmee kon ik heel diep in mijn onderbewuste gaan. Dan was het net alsof ik helemaal niet meer in mezelf zat. Het was allemaal heel mooi. Ik had het gevoel dat ik ergens was, maar dat ik tegelijk ook ergens anders was. Ik heb nooit kunnen verklaren waarom ik dat zo voelde. Ik zag vaak hele mooie dingen. Allemaal licht, heel veel licht uit de hemel, engelen met vleugels. Ze leken soms wel op de engelen in de kerk. Het was een heel andere wereld. Andere mensen zag ik niet. Het ging alleen vanuit gevoel, niet vanuit beeld. Het ging vanzelf, ik kwam daar als ik ging slapen en mijn ogen dichtdeed. Het gebeurde al vanaf dat ik heel klein was. Ik denk dat dat vaak mijn ontsnapping was, dat ik zo in een an-

dere wereld terecht kwam. Zo kon ik toch compenseren wat er overdag gebeurd was.

Ik denk vaak dat ieder mens zulke uittredingen heeft, iedere dag. Als je gaat slapen ga je naar het onderbewuste. Dan kan iemand uit zijn lichaam gaan en eigenlijk is dat vrij normaal. De een is zich er wel van bewust, de andere niet. Ik ben er nooit bang voor geweest. Ik had veel meer last van wat er overdag gebeurde.

Toen ik naar de kleuterschool ging, kregen wij les van de nonnen. De meeste nonnen van het klooster waren onderwijzeres en die gaven ons les. Er waren er wel een stuk of twintig. Ik voelde me daar wel thuis. Maar ook met hen sprak ik niet over mijn contact met God en hoe ik de dingen zag. Dat durfde ik niet. Achteraf gezien heb ik me wel vaak heel alleen gevoeld. Maar op dat moment dacht ik daar niet aan. Ik voelde daar dingen waar ik met niemand over kon praten. Ik vroeg me soms wel af, is er nou echt niemand die dat ook heeft? Maar niemand had het erover, dus dan dacht ik: dan zal ik het wel alleen hebben.

Ik voelde bij het ene kind of de ene persoon meer dan bij de andere. Dat had dan te maken met iets wat er geweest was, met spanningen. Daar reageerde ik dan gelijk op. Soms moest ik naast iemand zitten en dan voelde ik van alles bij die persoon. Ik vond het niet leuk om daar te gaan zitten, maar dat moest toch van mezelf, ik kon niet anders. Dat zijn allemaal dingen

die je later pas begrijpt. Toen voelde ik het wel, maar ik wist niet waarom.

In de eerste klas ging het nog wel, maar nadien werd het steeds moeilijker. Want dan kreeg je leraren waar je steeds meer van moest. Ik vind leren op zich wel mooi en hou ervan om mezelf te ontwikkelen, maar je moet er ook altijd maar weer een goed gevoel bij hebben en daar is nooit naar gekeken, vroeger was dat niet zo. Je werd gewoon onder druk gezet. Je had het maar te doen en anders kon je nog een pak rammel krijgen als je niet uitkeek. Niet dat ik dat vaak gehad heb, want ik liet het zover nooit komen. Ik luisterde altijd heel goed, ik lette altijd goed op en ben nooit een branieschopper geweest. Ik kwam goed mee en was niet echt een buitenbeentje. Ik kon me echter heel vaak niet concentreren. Als je steeds gestoord werd en onderwijs met andere dingen bezig was dan werd er toch van je gevraagd dat je je moest concentreren. Dat lukte dan niet en ik wist niet waarom. Het was heel, heel moeilijk. Dat heb ik altijd gehad. Ik ben altijd heel teruggetrokken geweest. Maar ik had wel vrienden. We deden alles wat jongens altijd doen, voetballen, indiaantje spelen en vissen. Allemaal heel normaal dus, het was niet zo dat ik overal buiten stond.

Ik ging met hele verschillende kinderen om. Hun ouders waren vaak anders dan mijn ouders, maar ik ging toch met dat kind om, want ik had daar een goed gevoel bij, al konden anderen dat dan vaak niet begrijpen.

Met sommige leraren kon ik heel goed opschieten, maar echt op mijn gemak heb ik me nooit gevoeld. Ik kon niet mezelf zijn. Ik moest er altijd heel veel energie in stoppen om iets te bereiken. Ik moest altijd tot het uiterste gaan. Anderen hadden dat niet. Maar dit wist ik allemaal niet. Dat inzicht kwam pas veel later. Ik was heel graag thuis omdat ik daar wel op mijn gemak was. Met mijn oom die bij ons inwoonde, een verstokte vrijgezel, had ik heel goed contact. Hij zorgde heel vaak voor mij. Hij liet mij regelmatig dingen vertellen en legde mij ook van alles uit, heel simpel en precies zodat ik begreep wat hij bedoelde.

Na de lagere school ben ik naar het voorgezet onderwijs gegaan om te leren voor timmerman. En al vrij snel, toen ik vijftien was, ben ik in de bouw gaan werken. Een groot deel van mijn leven heb ik dat werk gedaan. Vanaf mijn vijftiende tot rond mijn veertigste. Dat was wel goed voor mij, door dat lichamelijke werk kon ik toch wat dingen kwijt. Ook was ik veel in de natuur. Met mijn collega's heb ik nooit met een woord gesproken over de dingen die ik voelde, dat paste daar ook helemaal niet. Ik wist zelf in die tijd niet dat ik mensen kon genezen, daar was ik me toen niet van bewust.

Mijn vrouw heb ik ontmoet op mijn twintigste. Zij was zestien. Liefde op het eerste gezicht. Ik wist het meteen. We raakten al snel aan de praat en het voelde